

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 8901/15
Дана 03.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Б., ул. ..., чији је пуномоћник Никола Тодоровић, адвокат из Београда, ул. Браће Грим бр. 5, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења туженог, број: 300-438-03-00049-2015-П1000 од 20.04.2015. године, у предмету пореза на доходак грађана, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-438-03-00049-2015-П1000 од 20.04.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ул. Сремска бр. 3-5, да тужиоцу А.А. из Б., ул. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 32.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца - пореског обвезника изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Филијале Стари град, број: 438-03-1234/14L-4 од 21.01.2015.

године. Наведеним решењем првостепеног органа, ставом 1. диспозитива, утврђен је годишњи порез на доходак грађана за 2006. годину, пореском обвезнику А.А. из Б., и то: 1. опорезиви приходи од самосталне делатности из члана 33. и 40. Закона о порезу на доходак грађана од 571.112,72 динара; 2. плаћен порез на доходак грађана по основу прихода од самосталне делатности од 57.111,27 динара; 3. опорезиви приход за који је обвезник дужан сам да обрачуна и уплати порезе и доприносе од 61.323.004,15 динара; 4. порез на приходе за које је обвезник дужан сам да обрачуна и уплати порезе и доприносе од 12.264.600,82 динара; 5. остварени приход (1-2+3-4) од 49.572.404,78 динара; 6. неопорезиви износ од 1.142.820,00 динара; 7. доходак за опорезивање од 48.429.584,78 динара; 8. лични одбици од 152.376,00 динара; 9. пореска основица-опорезиви доходак од 48.277.208,78 динара; 10. доходак за опорезивање по стопи од 10 % од 2.285.640,00 динара; 11. порез на доходак по стопи од 10% од 228.564,00 динара; 12. доходак за опорезивање по стопи од 15 % од 45.991.568,78 динара; 13. порез на доходак по стопи од 15 % од 6.898.735,32 динара и 14. годишњи порез на доходак грађана у износу од 7.127.299,32 динара. Ставом II-VII диспозитива ожалбеног решења, наложено је пореском обвезнику да утврђени износ пореза плати у року од 15. дана од дана достављања решења, да се годишњи порез на доходак грађана у износу од 7.127.299,32 динара плаћа на рачун јавних прихода ближе означен у диспозитиву, да се на износ утврђеног пореза који порески обвезник не плати у законском року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, да ће се, ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата неплаћеног износа утврђеног пореза извршити принудним путем, у складу са законом, да трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника, док жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду, преко пуномоћника, дана 11.06.2015. године и допуном тужбе од 18.06.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битних повреда правила пореског (управног) поступка. Навео је да се решење заснива на погрешним, нетачним, нејасним и противуречним актима донетим у поступку канцеларијске контроле пореза на друге приходе и годишњег пореза на доходак грађана - решењу Пореске управе, Филијале Стари град, број: 438-03-1234/14L-4 од 21.01.2015. године и претходно донетом записнику истог органа о извршеној канцеларијској контроли од 24.11.2014. године. Указао је да по записнику број: 438-03-1234/14 од 24.11.2014. године годишњи порез на доходак грађана који је утврђен за 2006. годину износи 7.102.090,10 динара, док је по решењу од 21.01.2015. године, донетим на основу тог записника, годишњи порез на доходак грађана за 2006. годину утврђен у износу од 7.127.299,32 динара, што је за 25.209,22 динара више. Сходно томе, констатовано чињенично стање се разликује у односу на фактичко - на које је обрачунат порез и камата. Даље је навео да су оспорено и ожалбено решење засновани на доказима из поступка контроле код пореског обвезника "Б.Б." д.о.о. Б. пред Пореском управом – Филијала Звездара, као и код пореског обвезника В.В. пред Пореском управом – Филијала Стари град, а да тужиоцу није омогућен увид у те доказе, којим поступањем су учињене битне повреде правила поступка из члана 6. и члана 70. Закона о општем управном поступку. Такође, сматра да су у решењу туженог органа погрешно тумачене одредбе члана 114д став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те да је застарело право Пореске управе

на утврђивање и наплату свих износа пореза тужиоцу за 2005, 2006. и 2007. годину. Навео је и да се према свим побројаним доказима и приложеном Прегледу расподеле са рекапитулацијом, закључује да је тужилац на име својих услуга задржао износ од 29.164,00 евра, док је остатак од 945.235,86 евра дистрибуиран учесницима у правном послу или документовано употребљен за предвиђене трошкове. Са тих и других разлога детаљно образложених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи, оспорено и ожалбено решење поништи, па да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 37.500,00 динара на име састава тужбе по АТ и таксе по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је оспорено решење законито, па је предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења правилно је поступио првостепени орган када је донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења, имајући у виду да је у поступку канцеларијске контроле, о чему је сачињен Записник о извршеној канцеларијској контроли бр. 438-03-1234/14 од 24.11.2014. године, на основу документације којом располаже Пореска управа и на основу расположивих доказа, неспорно утврђено да је А.А., у својству овлашћеног лица, располагао средствима на рачуну број ... код Војвођанске банке а.д. Нови Сад - Филијала Б., ..., на који су купци вршили уплате у складу са уговорима о купопродаји, на који рачун је у периоду од 07.09.2005. до 02.11.2007. године уплаћено 709.849,00 еура и сва средства са тог рачуна је подигао А.А.. Именовани је у својству овлашћеног лица располагао новчаним средствима од продаје предметних станова, а да није пружио доказе о расподели тих новчаних средстава, па је, по оцени туженог, правилно пореском контролом утврђено да је од утврђене тржишне вредности од 2.658.448.000 евр, расподелом тог износа између учесника у послу, 995.490,00 евра припало А.А.. Сходно томе, закључено је да новчана средства у укупном износу од 88.445.981,63 динара чине друге приходе физичког лица А.А., који су предмет опорезивања, сходно одредбама члана 85. став 1. тачка 14), став 2. и 3. у вези са чланом 87. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС" бр. 24/01...62/06), које су биле у примени у време настанка пореске обавезе, за које није поднета пореска пријава. Оцењујући и да изјављеном жалбом нису доведени у питање правилност и законитост оспореног решења, тужени орган је одбио жалбу тужиоца на основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 105/14).

Имајући у виду стање у списима предмета ове управне ствари, Управни суд налази да се, за сада, не могу прихватити као основани разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења да жалба тужиоца није основана, будући да чињенично стање утврђено у спроведеном поступку пред управним органима, као ни разлози из образложења оспореног решења немају упориште у доказима садржаним у списима, чиме је учињена повреда правила поступка из члана 199. став 2. у вези са

чланом 235. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10). Наиме, према записнику Пореске управе - Филијале Стари град број: 438-03-1234/14 од 24.11.2014. године о извршеној канцеларијској контроли утврђивања пореза на друге приходе од продаје станова, гаража и пословног простора у грађевинском објекту у Б. у Улици, као и пореза на укупан годишњи приход грађана за 2005, 2006. и 2007. годину, за пореског обвезника А.А., тачком II је констатовано да именовани порески обвезник (тужилац) није пријавио годишњи порез на доходак грађана за 2006. годину, па је исти порез за наведену годину утврђен у висини од 7.102.090,103 динара. Ожалбено решење од 21.01.2015. године донето је на основу наведеног записника о извршеној канцеларијској контроли од 24.11.2014. године и неправилностима констатованим тим записником. Међутим, диспозитивом ожалбеног решења тужиоцу је утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2006. годину у износу од 7.127.299,32 динара, који не одговара утврђеном износу тог пореза према наведеном записнику од 24.11.2014. године. Сходно томе, не може се као правилан прихватити закључак туженог органа изнет у оспореном решењу да је ожалбено решење од 21.01.2015. године правилно и на закону засновано, односно оцена да је тим решењем правилно тужиоцу утврђен порез на доходак грађана за 2006. годину у износу од 7.127.299,32 динара, јер то не произлази из записника о извршеној канцеларијској контроли број: 438-03-1234/14 од 24.11.2014. године Пореске управе - филијале Стари град, на основу кога је донето ожалбено решење.

Поступајући на напред наведени начин, те доносећи одлуку као у диспозитиву оспореног решења, тужени орган је повредио правила поступка утврђена одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Сл. гласник РС“, бр. 30/10), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге, оцену и доказе за одлучне чињенице на које су примењене одредбе материјалног закона, као ни разлоге који упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, при чему је и првостепено решење такође обухваћено наведеном повредом правила поступка, коју тужени орган у доношењу оспореног решења није отклонио.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања пред органом управе.

У поновном поступку, тужени орган ће донети ново на закону засновано решење, тако што ће утврдити на несумњив начин све чињенице од значаја за решење ове управне ствари, при чему ће имати у виду примедбе у погледу поступка које су изнете у овој пресуди, а којима је везан у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужиоца, који произлази из захтева тужбе, да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да природа ове

управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Следом изложеног, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09) одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлука као у ставу II диспозитива пресуде донета је применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чланова 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), на чију сходно примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу, с обзиром на успех у овом спору, досуђени трошкови у износу од 30.000,00 динара, на име састава тужбе, одмерени према Тарифном броју 42. у вези са тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), као и трошкови судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за ову пресуду у износу од 1.900,00 динара, укупно 32.290,00 динара. Тужиоцу нису признати трошкови у делу преко досуђених 30.000,00 динара до тражених 37.500,00 динара на име састава тужбе, будући да нису опредељени према важећој адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 03.11.2017. године, 4 У. 8901/15

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ